



ಪುಷ್ಪ

ಮಾತಿಗಿಂತ ಕೈ ರೇಸು

ರಾವಣನು ಸೀತೆಯನ್ನು ಲಂಕೆಗೆ ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿರುವ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದ ವಾನರ ವೀರರಲ್ಲ ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸೀತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಅವರ ಗುರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನೂರು ಯೋಜನ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ದಾಟಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭದ ಕೆಲಸವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರು ದಾಟುವುದು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದುರಾದಾಗ ಅಂಗದ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರು ಸಿದ್ಧರಿರುವಿರಿ ಹೇಳಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಾ ಹೋದ. ನಾನು ಹತ್ತು ಹರದಾರಿ ಹಾರಬಲ್ಲೆ ಎಂದ ಅಜ್ಜ. ಇಪ್ಪತ್ತು ಯೋಜನ ದೂರ ಎಂದ ಗವಾಕ್ಷ. ನಲವತ್ತು ಹರದಾರಿ ಎಗರಬಲ್ಲೆ ಎಂದ ಶರಭ. ಐವತ್ತು ಎಂದ ಗಂಧ ಮಾದನ. ಅರವತ್ತು ಎಂದ ಮೈಂದ, ಎಪ್ಪತ್ತು ಎಂದ ದ್ವಿವಿಧ, ಎಂಬತ್ತರವರೆಗೂ ಎಂದ ಸುಷೇಣ. ತಾನು ಯುವಕನಾಗಿದ್ದಾಗ ಮಾಡಿದ ಸಾಹಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಜಾಂಬವಂತ. ನನಗೀಗ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದರೂ ತೊಂಬತ್ತು ಯೋಜನ ದೂರ ದಾಟಬಲ್ಲೆ ಎಂದ.

ನಾನು ನೂರು ಯೋಜನ ಹಾರಬಲ್ಲೆ ಆದರೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದು ಕಷ್ಟ ಎಂದ ಅಂಗದ. ಆದರೆ ಅವನು ಯುವರಾಜ ಹಾಗೂ ವಾನರ ವೀರರ ದಂಡ ನಾಯಕನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನು ಹೋಗುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು

ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಇನ್ನು ಉಳಿದವರೆಂದರೆ ಹನುಮಂತನೊಬ್ಬನೇ, ಅವನು ಏನನ್ನೂ ಮಾತನಾಡದೆ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಒಟಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತು ಮೌನವಾಗಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನೇ ದೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದ, ಸಮುದ್ರವನ್ನು ದಾಟುವ ಹಾಗೂ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವ ಬಗ್ಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ



ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜಂಭದಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ಹೊಗಳಿಕೊಂಡು ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಾನರ ವೀರರಿಗೆ ಇದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿವಿದ್ದ ಜಾಂಬವಂತನಿಗೆ ಅವನ ಮೌನ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಹನುಮಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡುವವನಲ್ಲ, ಜಂಭಕೊಚ್ಚಿ ಕೊಳ್ಳುವವನಲ್ಲ, ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸತಕ್ಕವನು. ಸಮುದ್ರಲಂಘನ ಅವನಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಅವನ ಬಲ ಪ್ರಾರಾಧನೆಗಳನ್ನು ಅವನು ಮಾಡಿದ ಘನಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿದರು. ಉಳಿದವರೂ ಅವನನ್ನೂ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಕೊಂಡರು.

ಆಗ ಹನುಮಂತ ಮಹೇಂದ್ರ ಪರ್ವತವನ್ನು ಏರಿ ಶ್ರೀರಾಮನ ದಿವ್ಯ ನಾಮವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ದಾಟಿ ಲಂಕೆಗೆ ಹೋದ. ಸೀತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಶ್ರೀರಾಮನು ಗುರುತಿಗಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಮುದ್ರೆಯುಂಟಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವಳು ಕೊಟ್ಟ ಚೂಡಾಮಣಿಯೆಂಬ ಆಭರಣವನ್ನು ತಂದು ರಾಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ.

ನೀತಿ: ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡುವವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

■ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಎನ್. ಶಿವಮೊಗ್ಗ